Poeme de
Tiberiu Păun

Dureri paterne

Mă rog la tine ca la o icoana,
Fereastră către Dumnezeu!
Soția mea îți este mamă
Iar tată, ce noroc, sunt eu!

Prin tine eu descopăr fericirea
De-a strânge-n brațe-o fiică
Și simt că nu vreau nemurirea,
Ci doar să te sărut o clipă

Dar imediat ce-al meu sărut
Se stinge-ncet pe-obrazul tău,
Doresc s-o iau de la-nceput,
Să fiu și mâine tatăl tău

Tu dormi și mâine vei zâmbi,
Uitând sărutul meu.
Dar într-o zi vei mulțumi
(Și-s împăcat), lui Dumnezeu.

Un zâmbet sau un gângurit,
Îmi par un Strauss, van Gogh, sau Eminescu
Și-o lacrimă ce tristă a venit,
E un potop, sau alt blestem terestru!

Prin tine-ating ce n-am văzut
Respir senzații neștiute
Ești fiica mea și-un început
Pentru o viață, sau mai multe

Tu-mi poți nemuri iubirea
Dăruind o nouă viață!
Din iubire ți-e venirea
Și prin tine ea se-nalță

Și v-ajunge-acolo sus,
Unde eu și-a mea soție
O vom ține-n brațe strâns
Și ți-o vom trimite ție

Și copilul tău de-ar vrea
Să continue nemurirea
Noi prin tine și prin el,
Vom iubi la infinit!
Bucurându-ne la fel
Ca atunci când te-am zărit

Căci ai apărut cu soare,
Bucurând sufletul meu
Și de-atunci... eu simt mai tare
Ce aș vrea și ce sunt eu!

Mă împac cu a mea soartă
Și atunci când mi-este greu
Către tine se îndreaptă
Cu putere, gândul meu!

Ce se bucură-n continuu
Nelăsând loc de tristeți.
Și mă simt de parcă-s primu'
Care zămislit-a vieți

Noapte bun-acuma-ți spun!
Și ruga ți-o citesc!
Și-mi vine-a plânge că n-am cum,
Mereu să te-ocrotesc!

Dureri paterne, la final

Acel om muribund
Ce stă acum întins în pat
A fost cândva un tată blând.
Când nu a fost, eu am uitat.

Dar n-am uitat când eu l-am supărat.
Și am venit acum iertare ca să-i cer.
Cu glas de muribund, jumate-înger,
Mi-a spus: „de mult eu te-am iertat!

Da-mi pare rău de-acele zile
Ce nu le-am petrecut cu tine.
Motive mii, născute-n mine,
Ne-au depărtat, copile.

La început eu n-aveam timp de tine.
Când mi-arătai emoționat,
Desenul proaspăt creionat,
Spuneam grăbit, nervos: bravo, e bine!

Nu mă opream să savurez atent,
Un univers născut pe o hârtie,
De un copil inteligent,
Pentru a-și scoate tatăl din mânie.

Acuma... tu n-ai timp de mine.
Și nu știu de-i pedeapsa mea pentru atunci,
Sau o ispită care zace-n tine
Și, ca și mine, nu știi să o alungi.

Dar știu că nu-i totul pierdut
Și vom fi-mpreună multe zile,
Când tu, de fiecare dată, abătut,
Vei străluci o lumânare pentru mine.

Și când pomelnic tu vei da,
Sau o pomană unui amărât,
Sau orice în memoria mea,
Fi-voi cu tine ca la început,

Când coboram pe creștet mâna mea
Și tu zâmbeai simțindu-te iubit.
Am să cobor și-acum din a mea stea,
Doar pentru-ați șopti un „bun găsit”

Ne-om întâlni și-n cer și pe pământ
Și între ele, într-un loc
Zidit de-un sfânt
Pentru părinți ce n-au avut noroc

Să își petreacă timpul tot
Cu-ai lor copii.
Atunci, chiar de trupu-i mort
Cu tine sufletu-mi va fi

La revedere-acuma-ți spun!
Am o întâlnire!
Și nu e doar o amăgire,
Ci-o mângâiere-a Tatălui Cel Bun.

A Tatălui Ceresc,
Ce timp mereu de mine și-a găsit.
A stat cu mine când a fost ca să trăiesc,
Va sta cu mine și când timpu-i de murit.

La fel va face și cu tine.
Și de aceea te implor,
Chiar de-ai să mă uiți pe mine,
Pe EL să Îl iubești și după ce eu mor”!

Dureri de neam

Când neamu-acesta fost-a cotropit,
El în genunchi a stat!
Nu că-i plăcea să fie umilit,
Ci el, la Domnul s-a rugat

Și generații-ntregi au plâns,
Dar nu din neputință!
Din milă, pentru cei ce-au pus
Bocancul peste-a lor credință!

Credința că-i mai bine a vărsa
Lacrimi cât o mie,
Decât de sânge-o picătur-a lua
De la un frate, pentru bogăție

Nu întrebați de ce n-am fost cotropitori!
Căci vitejie-avem de-ajuns!
La ce e bună, dac-omori
Iubirea dată de Iisus?

Noi sânge totuși am vărsat!
Dar printre lacrimi de durere,
Căci doar atunci noi am luptat,
Când ne răpeau și-a noastră-ngenunchere!

Și-am stat cu arma-n mână
Și-am părăsit pe cei de-acasă,
Când doar armia romană
Putea salva credința noastră!

În rest, noi flori am pus pe arme!
Și piepturi goale le-am opus!
Și am învins, căci El nu doarme,
Credința fost-a de ajuns!

Și-am suferit și am tăcut!
Când ei credeau că ne-au învins,
Cu moaște temnițe-am umplut
Și ne rugăm chiar și în vis

Acum, poate, veți mai înțelege
Ce-nseamnă neamul românesc!
De ce nimeni nu îl poate șterge:
Copii creștini aicea cresc!

Și Domnu-admiră a noastră umilință
Căci nu avem în suflet răutate,
Ci doar bună credință!
Și-atunci ne face El dreptate

La noi poate oricin' să vină
C-aici e-a „Maicii Domnului Grădină"
Dar cei ce n-au avut un gând curat,
Prin lacrimi și prin sânge au plecat!

Iar neamu-acesta va trăi!
Noi nu vom dispărea de fel,
Cât soarele pe cer va fi
Cât mai avem credința-n El

De-aceea, cei ce mai trăiți,
Nu vă lăsați copiii-n rătăcire!
Sculați din somn cei adormiți
Și-i învățați despre iubire!

Ca să iubească-n viitor
Tot ce-au clădit strămoșii voștri.
Ei n-au fost neam cotropitor,
Au fost creștini și sunt ai noștri!

Și nu-i lăsați nicicând să-nvețe
Că-i umilință să te-nchini!
De-afară vin multe povețe,
Sunt rătăciri de la străini!

Străini de tot ce ne-a fost sfânt,
De tot ce au iubit martirii
Care hrănesc acest pământ!
Pământ al oștilor iubirii!